

קרב:

ערכי פסחים פרק עשירי פסחים

מסורת הש"ס

עין משפט
גרי מצוה

רשב"ם

שאיין כל האלכנטוס שוות. אכר השמיש. שלח יהא השמיש זה עוב
לה כשל ראשון משנה אחרת: מלוה וגוף גדול. אם תרצה לעשות
וגם השמך זה שידל ממוך: אובל פירוש ולא שער. הלוח
הצריך מעט על הקרקע לאכול פירות גנייתא דיול שנתנה לו

(ג) (גדה טו. ב) גרסות
ח: (וע"ש מה שמיש בין
המשנה שהיה שם וכן
מה שהיה רש"י ורשב"ם.
ג) גרסות ג. (ד) ונחמד
ג. איתא בגמרא וי"ו
המשנה מוסיף וי"ו בערוך
עך הכר ע"ש ועי' הוריות
י. ובכרמ' ה: ובפירוש
רש"י ט. (ה) וי"ו מה:
ט"ו. (ו) מפי ד"ה פירא
וקם איתא דמי נראש.
(ז) מפי' כלל גדה ט.
(ח) איתא הרי זה מונה.
(ט) ובכרמ' מנ: חולין א. (א)
(ע) ועי' רש"י בבבבין
מח: ד"ה מתיבתא וי"ו
שמעתי שפ' סתם הרשב"ם
היה לזן גמרה.

דבר מועט מן הדמים ויהיו ריוח
גדול וגם מלוה היא שיש ללוה שכר
ריוח שצריך למעות ולסמורה: דלא
פויגי בלא ק"ש. שזה מנהג הארמאין:
איכא דאמרי. אל תשב נמטה ארמית
ממש משום מעשה דרב פפא שרמיה
ארמית אחת חייבת לו מעות וכנס
מדי יום יום צדיקה לגבות הימנה
יום אחד תנקה את צנה ונתנתו על
המטה וכנסתם רב פפא אמרה לו
שז עד שאכיל מעותך וכן עשה
כשאתה אמרה המטה את בני וצרח
מן המדינה: ובידמוינין. שהלמחיסעולין
וגם לזו צנה ויגוח: בדיקולא. בטרסקל
שהוא אובל זו: ניוסאל. דפורה.
שילתם על השור שלל יגנחנו: אמשכא
דללא. הישן על עור צבית העדנתי
קודם שגמגמ מלאכה: חמימי דחמימי
דשא עילויס. אם רגיל לשפוך עליו
מים חמימי יותר מדאי על צפרו: מאן
דמחור לבושי. ולגיש להו מקמי' יומי
דלכתי לא מטי' ח' יומי דלשליחיהו הנהו
כניס הדרי וזכמי איכא צהו חיותא
ואכלי ליה וקשין לדבר אחר: כהדי
תפתא. דהוה קד בעל דין ותר ליהו
סהך: ופגדס דאורייתא. קודם
שהחמירו על עממן לישב ז' נקיים
וטובלת כיוס שפסק המעין אל תוקק
צאוות לילה הואיל והיוס רלמתי והוחזק
מעין פתוח דילמא שפעה זיבה: שמת
פפתס. ותמתי חלל מלא מים:
גזיתא

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה נוהא. גיב
ולשון טהא היא המדבר
בקושי ובחוקה המהרה
לדק היא בלתי להחריס פי
המקץ שין רש"י ט"ו הי
ביקצן דף ח"א ט"ז:

מוכר רש"י

בלא ק"ש. שפחה מטק
דומה למתת ארמית
(ב) ארמית
ממש על מתת ארמית
ומשום מעשה
דרב פפא. שמתה לו
שז על המטה והיה
כנה מה מטעל עליה
והיתה רוצה להעליל עליו
ולומר שיש עליו והיה
(ג) משור תב. שלל
נתח אדם: ובכרמ' ג.
משור מועד. שנת ג'
שפסס: וט"ו. בדיקולא.
כל שחולין זו מתן כדלשו
ואחיל: וט"ו. ושדו דרשא
מתורתך. לאו דוקא. אלל
כלומר הוה ממנו הכרה
(ח).

שאיין כל האצבעות שוות מצוה וגוף גדול
אובל פירות ולא שכר מצוה וגוף מהור נושא
אשה ולו בנים ארבעה דברים צוה רבינו
הקדוש את בניו אל תדור בשכנצבי משום
דליצני הוו ומשכו לך בליצנותא וזאל תשב
על מטת ארמית איכא דאמרי דלא תיגני
בלא קרית שמוע ואיכא דאמרי דלא תיגסב
גזירתא ואיכא דאמרי דאמרי דלא תיגסב
מעשה דרב פפא ואל תבריה עצמך מן המכס
דילמא משכחו לך ושקלי מנך כל דאית לך
ואל תעמוד בפני השור בשעה שעולה אמן
האגם מפני שהשמן מוקד בין קרניו וכן
רבי שמואל בשור שחור וביומי ניסן ותיני רב
אושעיא מרחיקין משור תם חמישים אמה
משור מועד כמלא עיניו תנא משמיה דרבי
מאיר ריש תורא בדיקולא סק לאיגרא ושדי
דרגא מתותך אמר רב ניהא תורא הן הן
ניהא דאריה זה זה ניהא הגמלא דא דא
ניהא דארבא הילני הייא הילא והילוק הוליא
אמר אביי עור דג וכוס חמין וכיצים וכנבים
לבנים כולן קשין לדבר אחר עור דגני
אמשכא דצלא דג שיבוטא ביומי ניסן כוס
שיורי כסא דהרסנא חמין חמימי דחמימי
משדרו עילוייה ביצים מאן דמורדך אקליפיים
כניס לבנים מאן דמחור לבושיה ולא נמיד
ליה תמניא יומי והדר לבוש לה ברין הנך
כניס וקשין לדבר אחר אמר רב פפא כיתא
דאית ביה שונרא לא ניעול בה איניש בלא מסני מאי טעמא משום דשונרא
קמיל לחוייא ואכיל ליה ויהא ביה בחוייא גרמי קמיני ואי יתיב לה גרמא
דחוייא אכרעיה לא נפיק ואסתכן ליה איכא דאמרי ביתא דליה ביה שונרא
לא ניעול ביה איניש ובהכרא מאי טעמא דילמא מיכריך ביה חוייא ולא
ידע ומסתכן ג' דברים צוה ר' ישמעאל בר' יוסי את רבי (מק"ש סימן) אל
תעש מום בעצמך מאי היא לא תיהוי לך דינא כהדי תלתא דחד הוי בעל
דינך ותרי סהדי ואל תעמוד על המקח בשעה שאין לך דמים אשתך
מבלה אל תוקק לה לילה הראשונה אמר רב ובגדה דאורייתא הואיל
והוחזק מעין פתוח דילמא משכה זיבה שלשה דברים צוה רבי יוסי בר'
יהודה את רבי יאל תצא יחידי בלילה ואל תעמוד בפני הנר ערום ואל
תכנס למרחץ חדש שמא תפחת עדי כמה אריב"ל עכ"ל (ב"ב חדש ואל תעמוד
בפני הנר ערום דתניא והעומד בפני הנר ערום הוי נכפין ת"ר והמשמש ממתו
לאור הנר הויין לו בנים נכפין ת"ר והמשמש ממתו על מטה שתינוק ישן
עליה אותו תינוק נכפה ולא אמרן אלא דלא הוי בר שתא אבל הוי בר שתא
לית לן בה ולא אמרן אלא דגני להדי כרעיה אבל גני להדי רישיה לית לן בה
ולא אמרן אלא דלא מנח ידיה עילוייה אבל מנח ידיה עילוייה לית לן בה ואל
תצא יחידי בלילה דתניא לא יצא יחידי בלילה לא בלילי רביעיות ולא בלילי
שבתות מפני שאגרת בת מחלת היא ושמונה עשרה רבוא של מלאכי חבלה
יוצאין וכל אחד ואחד יש לו רשות לחבל בפני עצמו מעיקרא הוו שכיהי כולי
יומא זמנא חדא פגעה ברכי חנינא בן דוסא אמרה ליה אי לאו דמכרוך
עלך ברקיע הזהרו בחנינא ובתורתו סכנתך אמר לה אי חשיבנא ברקיע
גזר אני עלך שלא תעבורי ביישוב לעולם אמרה ליה במטותא מינך שבק לי
רווחא פורתא שבק לה לילי שבתות ולילי רביעיות ותו חדא זמנא פגעה ביה
באביי אמרה ליה אי לאו דמכרוך עלך ברקיע הזהרו בחמני ובתורתו
היה סכנתך א"ל אי חשיבנא

רשב"ם
שאיין כל האלכנטוס שוות. אכר השמיש ומתוך שאין השמיש של זה נוח
לה כשל ראשון משנה אחרת: מלוה וגוף גדול. אם תרצה לעשות
וגם השמך זה שידל ממוך: אובל פירוש ולא שער. הלוח
הצריך מעט על הקרקע לאכול פירות גנייתא דיול שנתנה לו

מועט מן הדמים כמשנתא דסורא
(ב"מ דף טו:) והיינו ריוח גדול וגם
מלוה היא שיש לו ללוה ריוח
שצריך למעות לסמורה: דלא סיניגי
בלא ק"ש. שזה מנהג הארמאין:
וא"ד. על מטה ארמית ממש משום
מעשה דרב פפא שהיתה ארמית אחת
חייבת לו מעות וכנס צדיקה לגבות
הימנה חזקה את צנה ונתנתו על
המטה וכנסתם רב פפא אמרה לו שז
על המטה עד שאכיל מעותך וכן עשה
כשאתה אמרה לו המטה את בני וצרח
מן המדינה: לא סינכוס גזירתא.
משום דלמרינן גזירתא עד עשרה דרי
לא תמי ארמאה צלפיה (פסגדין ז.):
מפני שהשטן מוקד. לאו דוקא
אלא משום דמפרש לקמן: וכיומי
ניסן. שהלמחיסעולין וכן לזו ויגוח:
ריש סורא בדיקולא. רבימא היא
אפילו כשראש השור נמוך הסל שהוא
אובל זו וטרוד כשילתו: שדי דרגא.
פן יעלה אחריו: ניוסאל דפורה. לחס
על השור שלל יגנחנו כן פירש רבינו.
ונראה בעיני שאינו לחס אלל גערה
שגוער זו בלשון הזה להכריחו מעליו
או כדי שיעשה מלאכה וכן כולן: ניוסאל.
גערה: ניוסאל דפורה. כדי למושכה
במלך ולהולכה לנהר: אמר אביי עור
ודג כו'. לקמן מפרש להו ואילי: משכא
דללא. הישן על העור קודם שגמגמ
עבודתו. לללא הוא בעדן כדלמרי' ב"ב
(דף ה.) ארבעה לללא וארבעה לללא:
חמימי דשא עליה. אם רגיל לשפוך
מים חמין יותר מדאי על צפרו: מאן
דמחור לבושי. ולגיש להו מקמי' יומי
דלכתי לא מטי' ח' יומי דלשליחיהו הנהו
כניס הדרי וזכמי איכא צהו חיותא
ואכלי ליה וקשין לדבר אחר: כהדי
תפתא. דהוה קד בעל דין ומרי ליהו
סהך: ופגדס דאורייתא. קודם
שהחמירו על עממן לישב ז' נקיים
וטובלת כיוס שפסק המעין אל תוקק
צאוות לילה הואיל והיוס רלמתי והוחזק
מעין פתוח דילמא שפעה זיבה: שמת
פפתס. ותמתי חלל מלא מים:
גזיתא

רשב"ם
שאיין כל האצבעות שוות מצוה וגוף גדול
אובל פירות ולא שכר מצוה וגוף מהור נושא
אשה ולו בנים ארבעה דברים צוה רבינו
הקדוש את בניו אל תדור בשכנצבי משום
דליצני הוו ומשכו לך בליצנותא וזאל תשב
על מטת ארמית איכא דאמרי דלא תיגני
בלא קרית שמוע ואיכא דאמרי דלא תיגסב
גזירתא ואיכא דאמרי דאמרי דלא תיגסב
מעשה דרב פפא ואל תבריה עצמך מן המכס
דילמא משכחו לך ושקלי מנך כל דאית לך
ואל תעמוד בפני השור בשעה שעולה אמן
האגם מפני שהשמן מוקד בין קרניו וכן
רבי שמואל בשור שחור וביומי ניסן ותיני רב
אושעיא מרחיקין משור תם חמישים אמה
משור מועד כמלא עיניו תנא משמיה דרבי
מאיר ריש תורא בדיקולא סק לאיגרא ושדי
דרגא מתותך אמר רב ניהא תורא הן הן
ניהא דאריה זה זה ניהא הגמלא דא דא
ניהא דארבא הילני הייא הילא והילוק הוליא
אמר אביי עור דג וכוס חמין וכיצים וכנבים
לבנים כולן קשין לדבר אחר עור דגני
אמשכא דצלא דג שיבוטא ביומי ניסן כוס
שיורי כסא דהרסנא חמין חמימי דחמימי
משדרו עילוייה ביצים מאן דמורדך אקליפיים
כניס לבנים מאן דמחור לבושיה ולא נמיד
ליה תמניא יומי והדר לבוש לה ברין הנך
כניס וקשין לדבר אחר אמר רב פפא כיתא
דאית ביה שונרא לא ניעול בה איניש בלא מסני מאי טעמא משום דשונרא
קמיל לחוייא ואכיל ליה ויהא ביה בחוייא גרמי קמיני ואי יתיב לה גרמא
דחוייא אכרעיה לא נפיק ואסתכן ליה איכא דאמרי ביתא דליה ביה שונרא
לא ניעול ביה איניש ובהכרא מאי טעמא דילמא מיכריך ביה חוייא ולא
ידע ומסתכן ג' דברים צוה ר' ישמעאל בר' יוסי את רבי (מק"ש סימן) אל
תעש מום בעצמך מאי היא לא תיהוי לך דינא כהדי תלתא דחד הוי בעל
דינך ותרי סהדי ואל תעמוד על המקח בשעה שאין לך דמים אשתך
מבלה אל תוקק לה לילה הראשונה אמר רב ובגדה דאורייתא הואיל
והוחזק מעין פתוח דילמא משכה זיבה שלשה דברים צוה רבי יוסי בר'
יהודה את רבי יאל תצא יחידי בלילה ואל תעמוד בפני הנר ערום ואל
תכנס למרחץ חדש שמא תפחת עדי כמה אריב"ל עכ"ל (ב"ב חדש ואל תעמוד
בפני הנר ערום דתניא והעומד בפני הנר ערום הוי נכפין ת"ר והמשמש ממתו
לאור הנר הויין לו בנים נכפין ת"ר והמשמש ממתו על מטה שתינוק ישן
עליה אותו תינוק נכפה ולא אמרן אלא דלא הוי בר שתא אבל הוי בר שתא
לית לן בה ולא אמרן אלא דגני להדי כרעיה אבל גני להדי רישיה לית לן בה
ולא אמרן אלא דלא מנח ידיה עילוייה אבל מנח ידיה עילוייה לית לן בה ואל
תצא יחידי בלילה דתניא לא יצא יחידי בלילה לא בלילי רביעיות ולא בלילי
שבתות מפני שאגרת בת מחלת היא ושמונה עשרה רבוא של מלאכי חבלה
יוצאין וכל אחד ואחד יש לו רשות לחבל בפני עצמו מעיקרא הוו שכיהי כולי
יומא זמנא חדא פגעה ברכי חנינא בן דוסא אמרה ליה אי לאו דמכרוך
עלך ברקיע הזהרו בחנינא ובתורתו סכנתך אמר לה אי חשיבנא ברקיע
גזר אני עלך שלא תעבורי ביישוב לעולם אמרה ליה במטותא מינך שבק לי
רווחא פורתא שבק לה לילי שבתות ולילי רביעיות ותו חדא זמנא פגעה ביה
באביי אמרה ליה אי לאו דמכרוך עלך ברקיע הזהרו בחמני ובתורתו
היה סכנתך א"ל אי חשיבנא

מועט מן הדמים כמשנתא דסורא
(ב"מ דף טו:) והיינו ריוח גדול וגם
מלוה היא שיש לו ללוה ריוח
שצריך למעות לסמורה: דלא סיניגי
בלא ק"ש. שזה מנהג הארמאין:
וא"ד. על מטה ארמית ממש משום
מעשה דרב פפא שהיתה ארמית אחת
חייבת לו מעות וכנס צדיקה לגבות
הימנה חזקה את צנה ונתנתו על
המטה וכנסתם רב פפא אמרה לו שז
על המטה עד שאכיל מעותך וכן עשה
כשאתה אמרה לו המטה את בני וצרח
מן המדינה: לא סינכוס גזירתא.
משום דלמרינן גזירתא עד עשרה דרי
לא תמי ארמאה צלפיה (פסגדין ז.):
מפני שהשטן מוקד. לאו דוקא
אלא משום דמפרש לקמן: וכיומי
ניסן. שהלמחיסעולין וכן לזו ויגוח:
ריש סורא בדיקולא. רבימא היא
אפילו כשראש השור נמוך הסל שהוא
אובל זו וטרוד כשילתו: שדי דרגא.
פן יעלה אחריו: ניוסאל דפורה. לחס
על השור שלל יגנחנו כן פירש רבינו.
ונראה בעיני שאינו לחס אלל גערה
שגוער זו בלשון הזה להכריחו מעליו
או כדי שיעשה מלאכה וכן כולן: ניוסאל.
גערה: ניוסאל דפורה. כדי למושכה
במלך ולהולכה לנהר: אמר אביי עור
ודג כו'. לקמן מפרש להו ואילי: משכא
דללא. הישן על העור קודם שגמגמ
עבודתו. לללא הוא בעדן כדלמרי' ב"ב
(דף ה.) ארבעה לללא וארבעה לללא:
חמימי דשא עליה. אם רגיל לשפוך
מים חמין יותר מדאי על צפרו: מאן
דמחור לבושי. ולגיש להו מקמי' יומי
דלכתי לא מטי' ח' יומי דלשליחיהו הנהו
כניס הדרי וזכמי איכא צהו חיותא
ואכלי ליה וקשין לדבר אחר: כהדי
תפתא. דהוה קד בעל דין ומרי ליהו
סהך: ופגדס דאורייתא. קודם
שהחמירו על עממן לישב ז' נקיים
וטובלת כיוס שפסק המעין אל תוקק
צאוות לילה הואיל והיוס רלמתי והוחזק
מעין פתוח דילמא שפעה זיבה: שמת
פפתס. ותמתי חלל מלא מים:
גזיתא

רשב"ם
שאיין כל האצבעות שוות מצוה וגוף גדול
אובל פירות ולא שכר מצוה וגוף מהור נושא
אשה ולו בנים ארבעה דברים צוה רבינו
הקדוש את בניו אל תדור בשכנצבי משום
דליצני הוו ומשכו לך בליצנותא וזאל תשב
על מטת ארמית איכא דאמרי דלא תיגני
בלא קרית שמוע ואיכא דאמרי דלא תיגסב
גזירתא ואיכא דאמרי דאמרי דלא תיגסב
מעשה דרב פפא ואל תבריה עצמך מן המכס
דילמא משכחו לך ושקלי מנך כל דאית לך
ואל תעמוד בפני השור בשעה שעולה אמן
האגם מפני שהשמן מוקד בין קרניו וכן
רבי שמואל בשור שחור וביומי ניסן ותיני רב
אושעיא מרחיקין משור תם חמישים אמה
משור מועד כמלא עיניו תנא משמיה דרבי
מאיר ריש תורא בדיקולא סק לאיגרא ושדי
דרגא מתותך אמר רב ניהא תורא הן הן
ניהא דאריה זה זה ניהא הגמלא דא דא
ניהא דארבא הילני הייא הילא והילוק הוליא
אמר אביי עור דג וכוס חמין וכיצים וכנבים
לבנים כולן קשין לדבר אחר עור דגני
אמשכא דצלא דג שיבוטא ביומי ניסן כוס
שיורי כסא דהרסנא חמין חמימי דחמימי
משדרו עילוייה ביצים מאן דמורדך אקליפיים
כניס לבנים מאן דמחור לבושיה ולא נמיד
ליה תמניא יומי והדר לבוש לה ברין הנך
כניס וקשין לדבר אחר אמר רב פפא כיתא
דאית ביה שונרא לא ניעול בה איניש בלא מסני מאי טעמא משום דשונרא
קמיל לחוייא ואכיל ליה ויהא ביה בחוייא גרמי קמיני ואי יתיב לה גרמא
דחוייא אכרעיה לא נפיק ואסתכן ליה איכא דאמרי ביתא דליה ביה שונרא
לא ניעול ביה איניש ובהכרא מאי טעמא דילמא מיכריך ביה חוייא ולא
ידע ומסתכן ג' דברים צוה ר' ישמעאל בר' יוסי את רבי (מק"ש סימן) אל
תעש מום בעצמך מאי היא לא תיהוי לך דינא כהדי תלתא דחד הוי בעל
דינך ותרי סהדי ואל תעמוד על המקח בשעה שאין לך דמים אשתך
מבלה אל תוקק לה לילה הראשונה אמר רב ובגדה דאורייתא הואיל
והוחזק מעין פתוח דילמא משכה זיבה שלשה דברים צוה רבי יוסי בר'
יהודה את רבי יאל תצא יחידי בלילה ואל תעמוד בפני הנר ערום ואל
תכנס למרחץ חדש שמא תפחת עדי כמה אריב"ל עכ"ל (ב"ב חדש ואל תעמוד
בפני הנר ערום דתניא והעומד בפני הנר ערום הוי נכפין ת"ר והמשמש ממתו
לאור הנר הויין לו בנים נכפין ת"ר והמשמש ממתו על מטה שתינוק ישן
עליה אותו תינוק נכפה ולא אמרן אלא דלא הוי בר שתא אבל הוי בר שתא
לית לן בה ולא אמרן אלא דגני להדי כרעיה אבל גני להדי רישיה לית לן בה
ולא אמרן אלא דלא מנח ידיה עילוייה אבל מנח ידיה עילוייה לית לן בה ואל
תצא יחידי בלילה דתניא לא יצא יחידי בלילה לא בלילי רביעיות ולא בלילי
שבתות מפני שאגרת בת מחלת היא ושמונה עשרה רבוא של מלאכי חבלה
יוצאין וכל אחד ואחד יש לו רשות לחבל בפני עצמו מעיקרא הוו שכיהי כולי
יומא זמנא חדא פגעה ברכי חנינא בן דוסא אמרה ליה אי לאו דמכרוך
עלך ברקיע הזהרו בחנינא ובתורתו סכנתך אמר לה אי חשיבנא ברקיע
גזר אני עלך שלא תעבורי ביישוב לעולם אמרה ליה במטותא מינך שבק לי
רווחא פורתא שבק לה לילי שבתות ולילי רביעיות ותו חדא זמנא פגעה ביה
באביי אמרה ליה אי לאו דמכרוך עלך ברקיע הזהרו בחמני ובתורתו
היה סכנתך א"ל אי חשיבנא

מועט מן הדמים כמשנתא דסורא
(ב"מ דף טו:) והיינו ריוח גדול וגם
מלוה היא שיש לו ללוה ריוח
שצריך למעות לסמורה: דלא סיניגי
בלא ק"ש. שזה מנהג הארמאין:
וא"ד. על מטה ארמית ממש משום
מעשה דרב פפא שהיתה ארמית אחת
חייבת לו מעות וכנס צדיקה לגבות
הימנה חזקה את צנה ונתנתו על
המטה וכנסתם רב פפא אמרה לו שז
על המטה עד שאכיל מעותך וכן עשה
כשאתה אמרה לו המטה את בני וצרח
מן המדינה: לא סינכוס גזירתא.
משום דלמרינן גזירתא עד עשרה דרי
לא תמי ארמאה צלפיה (פסגדין ז.):
מפני שהשטן מוקד. לאו דוקא
אלא משום דמפרש לקמן: וכיומי
ניסן. שהלמחיסעולין וכן לזו ויגוח:
ריש סורא בדיקולא. רבימא היא
אפילו כשראש השור נמוך הסל שהוא
אובל זו וטרוד כשילתו: שדי דרגא.
פן יעלה אחריו: ניוסאל דפורה. לחס
על השור שלל יגנחנו כן פירש רבינו.
ונראה בעיני שאינו לחס אלל גערה
שגוער זו בלשון הזה להכריחו מעליו
או כדי שיעשה מלאכה וכן כולן: ניוסאל.
גערה: ניוסאל דפורה. כדי למושכה
במלך ולהולכה לנהר: אמר אביי עור
ודג כו'. לקמן מפרש להו ואילי: משכא
דללא. הישן על העור קודם שגמגמ
עבודתו. לללא הוא בעדן כדלמרי' ב"ב
(דף ה.) ארבעה לללא וארבעה לללא:
חמימי דשא עליה. אם רגיל לשפוך
מים חמין יותר מדאי על צפרו: מאן
דמחור לבושי. ולגיש להו מקמי' יומי
דלכתי לא מטי' ח' יומי דלשליחיהו הנהו
כניס הדרי וזכמי איכא צהו חיותא
ואכלי ליה וקשין לדבר אחר: כהדי
תפתא. דהוה קד בעל דין ומרי ליהו
סהך: ופגדס דאורייתא. קודם
שהחמירו על עממן לישב ז' נקיים
וטובלת כיוס שפסק המעין אל תוקק
צאוות לילה הואיל והיוס רלמתי והוחזק
מעין פתוח דילמא שפעה זיבה: שמת
פפתס. ותמתי חלל מלא מים:
גזיתא

א (נטייע אית פי קד
טמי' ז')
ב (מיי' פיה מה' דעת
הלשון)
גו ג מיי' פיה מה' הלכות
אכרי כילה הלכה י'
פמה לזון קם טוביע
ארת' פי רת טפי' יא
וטוביע ארעי סמן כה
טפי' ה:
דו ד טוביע ארת פי
רת טפי' טו:

רבינו הגנאל

מצוה וגוף גדול אובל
פירות ולו שכי. כלומר,
מלות את חברי ועשוה
כצוה ומשולל מטמון על
השכר. מצוה וגוף וקי
נישא אשה ולו בנים.
אכרי דברים צוה רבינו
את בנו, אל תדור בשכנצבי
דליצני נצוהו דילמא משכי
לך. ולא תשב כמטה
ארמית משום מיעה דרב
פפא, שהיה נושא בארמאי
מזון וביא לביחו לפרעו,
והיה ארמאי ארמאי בן
ומה, והיה מטול על
המטה. כיון שנטנס רב
פפא אמר לו שם על
המטה, כיון שישב על
המטה צעק כי אית הורח
אל בני כו'. איכא דאמרי
אל תשב, אל תישן בלא
קיש. איכא דאמרי לא
תכנס ניותא, ואל תבריה
עצמך מן המכס, דאי
שכיחי ליה בידך שקלי
לכחיה עסקך, ואל תעמוד
בפני השור וכו' נוהא
דחורא וכו'. שלשה דברים
צוה ר' ישמעאל ברי' יוסי
אל תעש מום
בעצמך, סא היא לא יהיו
לך דינא כהדי הלחא, דחד
הוי בעל זין וחרי מניהו
סהדי, ואל תעמוד על
המקח כשעת שאין לך
דמים, שמנאצא ספחת
המקח בעיני בעליה, אשתך
מבלה אל תודיק לה
לילה הראשון, אמר רבא
בגדה דאורייתא שטובלת
בתישולם שבעת ימים
לריותה, הראל והוחזק
מעין פתוח, אבל כסופת
שבעה נקיים לא, וכו' עוד
צוה ר' יוסי ברי' יהודה אל
תצא יחידי בלילה, ואל
תעמוד בפני הנר ערום,
ואל תכנס במרחץ חדשה
שמא תפחת, הוטרוד בפני
הנר ערום נכפה, והמשמש
ממתו לאור הנר הויין לו
בנים נכפים, ת"ר המשמש
ממתו והתוק קטן בה
נכפה, אגרת בת מחלת
שנאת לך תנינא ולאביי
שטותה היא.